

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 41 2017, nummers 945 – 962 dinsdag 7 november 2017

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl
Telefoon 088 361 1020
Citeertitels JnB 2017

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht.....	3
Omgevingsrecht.....	4
Wabo.....	4
Planschade.....	5
Waterwet.....	6
Ambtenarenrecht.....	6

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Bijstand	7
Sociale zekerheid overig	8
Bestuursrecht overig	11
APV	11
Huisvesting	12
Rijkswet op het Nederlanderschap	13
Wegenverkeerswet	14
Vreemdelingenrecht	15
Asiel	15
Vreemdelingenbewaring	17

Algemeen bestuursrecht

JnB2017, 945

Rechtbank Gelderland, 23-10-2017 (publ. 27-10-2017), AWB 17/2990

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Heerde, verweerder.

Awb 4:17

DWANGSOM NIET TIJDIG BESLISSEN. Hoewel er sprake is van één gezamenlijke ingebrekestelling heeft het niet tijdig beslissen betrekking op elf verschillende aanvragen om planschade en elf planschade-besluiten. Daardoor zijn elfmaal dwangsommen verbeurd door niet tijdig te beslissen, in plaats van eenmaal.

Hoewel er sprake is van één gezamenlijke ingebrekestelling heeft het niet tijdig beslissen [...] betrekking op (de heroverweging van) 11 verschillende aanvragen en 11 planschade-besluiten. In verband daarmee zijn naar het oordeel van de rechtbank ook elfmaal dwangsommen verbeurd door niet tijdig te beslissen.

De rechtbank vindt steun voor zijn oordeel in de onderstaande overweging uit de gewijzigde Memorie van Toelichting bij de Wet dwangsom bij niet tijdig beslissen (Kamerstukken II 2004/05, 29 934, nr. 6, p. 14 en 15):

"In het – overigens zeldzame – geval dat een aanvraag door meer dan één aanvrager is ingediend, wordt de dwangsom niet evenzoveel keer uitgekeerd, doch evenredig over de aanvragers verdeeld. Per beschikking zal dus in elk geval nooit meer dan eenmaal de maximale dwangsom van het eerste lid verschuldigd zijn. Voor de goede orde: deze bepaling heeft dus niet betrekking op de situatie dat er meerdere aanvragers zijn die elk – min of meer gelijktijdig – een eigen en dus afzonderlijke aanvraag hebben ingediend, bijvoorbeeld een aanvraag om een financiële bijdrage uit een bepaalde subsidiepot. In dat geval moet immers op elke aanvraag afzonderlijk worden beschikt en geldt dus ook voor elk van die beschikkingen afzonderlijk dat een dwangsom verschuldigd kan zijn. Slechts indien er meerdere aanvragers samen één aanvraag indienen zal er sprake zijn van het verdelen van de dwangsom. Dit geldt ook als het gaat om bezwaarschriften."

Anders dan verweerder heeft overwogen is het voorliggende geval niet vergelijkbaar met de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 28 mei 2014 ([ECLI:NL:RVS:2014:1870](#)). In die zaak ging het over nagenoeg gelijke WOB-verzoeken. Van nagenoeg gelijke verzoeken is hier – ondanks de omstandigheid dat alle planschadeverzoeken betrekking hebben op hetzelfde bestemmingsplan – geen sprake. Bij elk verzoek om een tegemoetkoming in planschade dient immers – zowel bij het primaire besluit als in bezwaar – een afzonderlijke beoordeling plaats te vinden van de aspecten die een rol spelen bij planschade, zoals de planologische vergelijking, (eventuele) risicoaanvaarding en een (eventuele) taxatie van het planologisch nadeel.

[ECLI:NL:RBGEL:2017:5487](#)

JnB2017, 946

Gerechtshof 's-Hertogenbosch, 23-10-2017 (publ. 01-11-2017), 16/03516

Heffingsambtenaar van de gemeente Eindhoven.

Awb 7:15, 7:2, 7:3, 3:2

HOORPLICHT. Naheffing parkeerbelasting. Op een verzoek om een tegemoetkoming in de kosten van bezwaar moet in verband met gesloten stelsel van rechtsmiddelen in het belastingrecht bij uitspraak op bezwaar worden beslist. Indien partijen van mening verschillen over de voor de beoordeling van het verzoek relevante feiten moet de Heffingsambtenaar, mede gelet op artikel 3:2 van de Awb, belanghebbende in bezwaar in beginsel horen ten aanzien van het verzoek om een tegemoetkoming in de kosten van bezwaar. Immers, wanneer een belanghebbende tijdens de bezwaarfase niet wordt gehoord over de voor de beoordeling van dit verzoek relevante feiten wordt deze gedwongen in beroep te gaan bij de belastingrechter om alsnog het debat te kunnen voeren over dit verzoek.

[ECLI:NL:GHSHE:2017:4586](#)

Zie in dit verband ook de uitspraak in gelijke zin van dezelfde datum ([ECLI:NL:GHSHE:2017:4587](#)).

JnB2017, 947

ABRS, 01-11-2017, 201608692/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Rotterdam.

Awb 8:110, 8:112

INCIDENTEEL HOGER BEROEP. Voor het antwoord op de vraag of een stuk als incidenteel hoger beroepschrift in de zin van artikel 8:110, eerste lid, van de Awb kan worden aangemerkt, is niet beslissend dat uitdrukkelijk gesteld is dat incidenteel hoger beroep wordt ingesteld. Volgens de geschiedenis van de totstandkoming van die bepaling (Kamerstukken II 2009/10, 32 450, nr. 3, blz. 23 en 24) is met het bieden van de mogelijkheid van het instellen van incidenteel hoger beroep beoogd een partij de bevoegdheid te geven om naar aanleiding van het principaal hoger beroep van een wederpartij alsnog ook zelf in hoger beroep te komen. Het incidenteel hoger beroep dient daarom gronden te bevatten die gericht zijn tegen de rechtbankuitspraak. In dit geval is geen sprake van een voorwaardelijk incidenteel hoger beroep.

[ECLI:NL:RVS:2017:2963](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2017, 948

MK Rechtbank Oost-Brabant, 26-10-2017 (publ. 31-10-2017), SHE 17/728

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Asten, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 onder e onder °2, 2.6 lid 4

WABO-milieu. Handhaving. Begunstigingstermijn. Strikt genomen handelt de inrichting in dit geval in strijd met de revisievergunning op het moment dat deze onherroepelijk werd en de eerdere vergunning was vervallen. De rechtbank is van oordeel dat een agrariër enige tijd moet worden gegund om de inrichting te bouwen of te wijzigen. Deze tijd is echter niet onbepaald. Een agrariër zou een lopende ronde dieren moeten kunnen afmaken zonder te worden geconfronteerd met een handhavingsbesluit. Handhaving tijdens deze laatste lopende ronde dieren zou onevenredig zijn. Dit biedt de agrariër genoeg tijd om te kunnen beslissen of hij zijn bedrijf gaat wijzigen of dat hij een ander plan in procedure brengt. Op basis van de stukken kan worden opgemaakt dat omstreeks eind mei 2016 een legronde eindigde. Verweerder heeft pas daarna het primaire besluit genomen. Desondanks heeft eiser welbewust het risico genomen om gedurende een tweede ronde van een jaar leghennen te plaatsen. Onder deze omstandigheden ziet de rechtbank geen aanleiding eiser een andere begunstigingstermijn te gunnen dan verweerder hem in het primaire besluit heeft gegund.

[ECLI:NL:RBOBR:2017:5603](https://ecli.nl/RBOBR:2017:5603)

Jurisprudentie Wabo-milieu:

- Voorzieningenrechter Rechtbank Noord-Nederland, 20-10-2017 (publ. 31-10-2017), LEE 17/3381 ([ECLI:NL:RBNNE:2017:4115](https://ecli.nl/RBNNE:2017:4115)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Planschade

JnB2017, 949

ABRS, 01-11-2017, 201702727/1/A2

college van burgemeester en wethouders van Utrecht.

Wet ruimtelijke ordening (Wro) 6.3 aanhef en onder a

PLANSCHADE. Voorzienbaarheid. Het college mocht in dit geval geen actieve risicoaanvaarding aan de afwijzing van de aanvraag ten grondslag leggen. Het besluit waarbij GS goedkeuring hebben onthouden aan de bestemming woondoeleinden en parkeergarage op de gronden, staat in de weg aan het aannemen van voorzienbaarheid op basis van die beleidsvoornemens.

[...] [Afwijzing] aanvraag van [appellanten] om een tegemoetkoming in planschade [...]

[...] in verband met de inwerkingtreding van het bestemmingsplan Oudwijk, Kromme Rijn e.o. [...] [dat] het mogelijk [maakt] om op gronden achter het perceel woningen en half-ondergrondse parkeergarages op te richten.

[...] Niet in geschil is dat het bestemmingsplan Abstede en de toelichting daarop beleidsvoornemens behelzen om woningbouw en parkeergarages te realiseren op gronden achter de woning. Anders dan de rechtbank, is de Afdeling van oordeel dat het besluit van 6 april 1982, waarbij het college van gedeputeerde staten goedkeuring heeft onthouden aan de bestemming woondoeleinden en parkeergarage op de gronden, in de

weg staat aan het aannemen van voorzienbaarheid op basis van die beleidsvoornemens. [...] Nu de gemeente niet aannemelijk heeft gemaakt dat de bestemmingen wonen en parkeergarage binnen de planperiode zullen worden gerealiseerd, heeft het college van gedeputeerde staten goedkeuring onthouden aan het desbetreffende deel van het bestemmingsplan. Dit brengt met zich dat [appellanten] ten tijde van de aankoop van de woningen niet hadden behoeven te voorzien dat het beleidsvoornemen van het bestemmingsplan Abstede nog ten uitvoer zou worden gebracht. Van een concreet beleidsvoornemen was op dat moment geen sprake meer. Dat het college van gedeputeerde staten niet heeft overwogen dat woningbouw en parkeervoorzieningen niet wenselijk zou zijn, is onvoldoende voor het oordeel dat voorzienbaarheid zou moeten worden aangenomen. Immers, het college van gedeputeerde staten heeft vastgesteld dat de gemeente geen actief beleid zal kunnen voeren voor het realiseren van woningbouw ter plaatse. Het college heeft dan ook geen concrete initiatieven ontwikkeld. Ruim twintig jaar later heeft het college met het ontwerp van het bestemmingsplan Oudwijk, ter inzage gelegd op 19 juni 2008, een concreet voornemen openbaar gemaakt woningbouw de realiseren op de desbetreffende gronden. De slotsom is dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat het college actieve risicoaanvaarding aan de afwijzing van de aanvraag om een tegemoetkoming in planschade ten grondslag mocht leggen.

[ECLI:NL:RVS:2017:2928](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

JnB2017, 950

ABRS, 01-11-2017, 201701808/1/A2

dagelijks bestuur van het Wetterskip Fryslân.

Waterwet 7.14

WATERWET. Nadeelcompensatie. Rechtmatig handelen. Uit het betoog van appellant volgt dat hij onrechtmatig handelen van het waterschap als schadeoorzaak heeft aangewezen, namelijk handelen in strijd met de op het waterschap rustende zorgplicht. Artikel 7.14 van de Waterwet is uitsluitend van toepassing op schadevergoeding voor rechtmatig overheidshandelen. In dit geval heeft het dagelijks bestuur het verzoek om nadeelcompensatie wegens rechtmatig handelen terecht afgewezen.

[ECLI:NL:RVS:2017:2925](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Ambtenarenrecht

JnB2017, 951

MK CRvB, 12-10-2017 (publ. 02-11-2017), 17/741 AW

commandant Landstrijdkrachten.

Inkomstenbesluit burgerlijke ambtenaren defensie (IBBAD) 47 lid 1
Wet gelijke behandeling op grond van handicap of chronische ziekte (Wgbh/cz) 1, 4
aanhef en onder e

AMBTENARENRECHT. WEIGERING TOEKENNING BINDINGSPREMIE. Gelet op wat namens de commandant is aangevoerd, kan worden vastgesteld dat appellant, als hij geen medische beperkingen (en daaraan gerelateerde faciliteiten) zou hebben gehad, in aanmerking was gekomen voor de bindingspremie over het jaar 2014. Nu appellant op het functieniveau van [naam functie] (op voldoende niveau) functioneerde, acht de Raad geen rechtvaardiging aanwezig om hem anders te behandelen dan zijn collega's. Appellant wordt in vergelijking met andere werknemers bijzonder getroffen door het niet toekennen van de bindingspremie. Door hem anders te behandelen dan zijn collega's maakt de commandant jegens appellant indirect onderscheid op grond van handicap of chronische ziekte. De commandant heeft niets aangevoerd dat kan worden opgevat als een objectieve rechtvaardiging voor het gemaakte onderscheid. De conclusie is dat de commandant jegens appellant onderscheid op grond van handicap of chronische ziekte bij arbeidsvoorwaarden heeft gemaakt door hem geen bindingspremie toe te kennen.

[ECLI:NL:CRVB:2017:3779](https://ecli.nl/crvb/2017/3779)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB2017, 952

MK CRvB, 12-09-2017 (publ. 30-10-2017), 16/6802 PW-T

college van burgemeester en wethouders van Rotterdam.

PW 9, 18 lid 10

Verordening maatregelen en handhaving Participatie, IOAW en IOAZ
(Maatregelverordening) van de gemeente Rotterdam

PARTICIPATIEWET. RECIDIVE. UITLEG BEGRIP DRINGENDE REDEN.

INDIVIDUALISERINGSBEGINSEL. De invulling van het begrip dringende reden is gelet op bijzondere omstandigheden in het tiende lid van artikel 18 van de PW niet beperkt tot de onaanvaardbaarheid van de gevolgen die een maatregel heeft voor de betrokkene gelet op diens persoonlijke omstandigheden, maar deze invulling is ruimer en omvat mede een beoordeling van de omstandigheden, de mogelijkheden en middelen van betrokkene.

Het college heeft de bijstand van appellant bij wijze van maatregel met ingang van 1 augustus 2015 met 100% verlaagd voor de duur van drie maanden. Aan dit besluit heeft het college ten grondslag gelegd dat appellant binnen twaalf maanden zich weer verwijtbaar heeft gedragen door op 26 mei 2015 en 7 juli 2015 niet te verschijnen bij [naam project] .

Raad: Uit de wetsgeschiedenis volgt (...) dat de invulling van het begrip dringende reden gelet op bijzondere omstandigheden in het tiende lid van artikel 18 van de PW niet beperkt is tot de onaanvaardbaarheid van de gevolgen die een maatregel heeft voor de betrokkene gelet op diens persoonlijke omstandigheden, maar dat deze invulling ruimer is en mede een beoordeling omvat van de omstandigheden, de mogelijkheden en middelen van betrokkene. Deze invulling volgt ook uit het door de wetgever uitdrukkelijk voorgestane individualiseringsbeginsel bij een op te leggen maatregel. Dit betekent dat het begrip dringende redenen gelet op bijzondere omstandigheden in overeenstemming met de wetsgeschiedenis van deze bepaling, anders en ruimer moet worden opgevat dan het begrip dringende redenen zoals tot uitdrukking komt in de vaste rechtspraak over toepassing van bijvoorbeeld artikel 18a, zevende lid, en artikel 58, achtste lid, van de PW. Daarbij heeft het college, anders dan bij toepassing van de zojuist genoemde bepalingen, beoordelingsvrijheid ten aanzien van de vraag of van dringende redenen gelet op bijzondere omstandigheden sprake is.

Vaststaat dat aan appellant in korte tijd twee maatregelen zijn opgelegd waardoor hij in de zeven maanden vanaf april 2015 in totaal vier maanden feitelijk geen bijstand heeft ontvangen. Nog afgezien van wat appellant over zijn schulden heeft aangevoerd, betekent dit dat het aannemelijk is dat de tweede maatregel, zoals gehandhaafd bij het bestreden besluit, bezien in samenhang met de eerste maatregel, zeer ingrijpende financiële gevolgen zal hebben. Het college heeft er in het bestreden besluit geen blijk van gegeven dat hij dit in zijn beoordeling van de dringende reden gelet op bijzondere omstandigheden en bij zijn besluitvorming heeft betrokken. Wel heeft het college in het verweerschrift bij de Raad opgemerkt dat appellant niet aannemelijk heeft gemaakt dat de opgelegde maatregel voor hem tot onoverkomelijke problemen heeft geleid en dat hij de door hem gestelde medische en financiële situatie niet met stukken heeft onderbouwd. Gelet op de wetsgeschiedenis is dit standpunt van het college gebaseerd op een te beperkte uitleg van het begrip dringende reden gelet op bijzondere omstandigheden en is dit op zichzelf niet toereikend om de onderhavige maatregel niet nader af te stemmen. Gelet op de gevolgen voor appellant van het opleggen van twee maatregelen in korte tijd met een gezamenlijke duur van vier maanden, heeft het college daarom onvoldoende gemotiveerd waarom de standaardmaatregel van drie maanden verlaging met 100% ook in dit individuele geval moet worden toegepast.

[ECLI:NL:CRVB:2017:3676](#)

Zie voorts de uitspraken van de Raad van 12 september 2017 (publ. 30 oktober 2017), [ECLI:NL:CRVB:2017:3672](#) en [ECLI:NL:CRVB:2017:3686](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB2017, 953

MK CRvB, 25-10-2017 (publ. 02-11-2017), 15/7727 WMO15

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

Wmo

WMO 2015 2.1.4

Verordening maatschappelijke ondersteuning Amsterdam 2015 (Verordening) 5.3.1, 9.4
WMO 2015. OVERGANGSRECHT. TOEKENNING TRAPLIFT. EIGEN BIJDRAGE. Een wettelijke grondslag om een bijdrage op grond van artikel 2.1.4 van de Wmo 2015 in verbinding met artikel 5.3.1 van de Verordening op te leggen voor een op grond van de Wmo verstrekte individuele voorziening ontbreekt. Strijd met de wet.

Bij besluit van 6 maart 2014 heeft het college appellante op grond van de Wet maatschappelijke ondersteuning (Wmo) ter compensatie van haar beperkingen bij het normale gebruik van de woning een individuele woonvoorziening in de vorm van een traplift verstrekt. Bij brief van 16 januari 2015 heeft het college appellante meegedeeld dat zij voor het gebruik van de traplift met ingang van 18 mei 2015 op grond van de Wet maatschappelijke ondersteuning 2015 (Wmo 2015) een bijdrage is verschuldigd. Appellante stelt dat de traplift in 2014 zonder voorwaarden is toegekend. Zij heeft niet op de verschuldigdheid van een bijdrage kunnen anticiperen en vindt het onredelijk dat zij nu met de gevolgen van gewijzigde wet- en regelgeving en gewijzigd beleid wordt geconfronteerd.

Raad: In zijn uitspraak van heden, [ECLI:NL:CRVB:2017:3358](https://ecli.nl/crvb/2017/3358), heeft de Raad geoordeeld dat het opleggen van een bijdrage op grond van de Wmo 2015 een besluit is als bedoeld in artikel 1:3, eerste lid, van de Awb. (...)

Artikel 9.4 van de Verordening maatschappelijke ondersteuning Amsterdam 2015 (Verordening) bepaalt in het eerste lid, voor zover van belang, dat een cliënt recht houdt op een voorziening verstrekt op grond van de Verordening voorzieningen maatschappelijke ondersteuning 2012 totdat het college een nieuw besluit heeft genomen waarbij het besluit waarmee deze voorziening is verstrekt, wordt ingetrokken. Vast staat dat de traplift aan appellante als individuele woonvoorziening in bruikleen is verstrekt op grond van de Wmo en dat geen eigen bijdrage op grond van de Wmo is opgelegd. Ook staat vast dat deze Wmo-voorziening niet is beëindigd op grond van artikel 9.4 van de Verordening. Uit artikel 8.9, tweede lid, van de Wmo 2015 en artikel 9.4 van de Verordening volgt dat op deze voorziening de rechten en plichten van de Wmo van toepassing blijven totdat deze voorziening wordt beëindigd. Een wettelijke grondslag om een bijdrage op grond van artikel 2.1.4 van de Wmo 2015 in verbinding met artikel 5.3.1 van de Verordening op te leggen voor een op grond van de Wmo verstrekte individuele voorziening ontbreekt. Artikel 2.1.4, eerste lid, biedt slechts grondslag om bij verordening te bepalen dat een cliënt een bijdrage in de kosten is verschuldigd voor het gebruik van een algemene voorziening, niet zijnde cliëntondersteuning, en voor een maatwerkvoorziening dan wel een persoonsgebonden budget als bedoeld in de Wmo 2015. Dit betekent dat het college het besluit van 16 januari 2015 in strijd met de wet heeft genomen en dat dit besluit dient te worden herroepen.

[ECLI:NL:CRVB:2017:3759](https://ecli.nl/crvb/2017/3759)

Bij deze uitspraak is een [nieuwsbericht](#) uitgebracht. Zie in dit verband voorts de uitspraak van de CRvB van 25 oktober 2017, [ECLI:NL:CRVB:2017:3358](#) en het bijbehorende [nieuwsbericht](#).

JnB2017, 954

MK CRvB, 18-10-2017 (publ. 30-10-2017), 16/3138 WLZ

CIZ.

Wet langdurige zorg (WLZ) 3.2.1

WET LANGDURIGE ZORG. KINDEREN TOT ACHT JAAR. GEBRUIKELIJKE ZORG.

PERMANENT TOEZICHT. I.c. is geen sprake van de noodzaak van permanente

actieve observatie. Voorts is niet gebleken dat de noodzakelijke zorg de

gebruikelijke zorg van ouders voor een kind tot acht jaar als het gaat om 24 uur

per dag zorg in de nabijheid overstijgt.

Appellante, geboren [in] 2008, is bekend met een autistische stoornis en een verstandelijke handicap. CIZ heeft appellantes aanvraag voor zorg op grond van de Wet langdurige zorg (Wlz) afgewezen.

Raad: Partijen strijden over de voor appellante benodigde zorg voor de periode van 31 augustus 2015 tot 23 februari 2016, zijnde een periode voordat appellante het achtste levensjaar bereikte.

In het bijzonder strijden partijen over de vraag of de zorg die appellante nodig heeft tot de leeftijd van acht jaar gebruikelijke zorg is en over de vraag of appellante is aangewezen op permanent toezicht (...).

De Raad onderschrijft het oordeel van de rechtbank dat het advies van de medisch adviseur van CIZ van 3 november 2015 op zorgvuldige wijze tot stand is gekomen en dat niet is gebleken dat aan de juistheid van dit advies moet worden getwijfeld. Uit dit advies volgt niet dat appellante is aangewezen op permanent toezicht. Dat appellante 's nachts bewaakt wordt met een babyfoon duidt niet op een actieve observatie. Uit hetgeen appellante heeft aangevoerd blijkt niet dat te allen tijde acuut moet kunnen worden ingegrepen. Weliswaar is de situatie van appellante ernstig, maar de in het hoger beroepschrift als noodzakelijk aangeduide activiteiten dienen te worden gezien in het licht van de noodzaak tot 24 uur zorg in de nabijheid. Dat appellante niet op het medisch dagverblijf kan blijven en zij is vrijgesteld van onderwijs onderbouwt niet de noodzaak van permanente actieve observatie.

Verder is niet gebleken dat de noodzakelijke zorg voor appellante de gebruikelijke zorg van ouders voor een kind tot acht jaar als het gaat om 24 uur per dag zorg in de nabijheid overstijgt. Appellante heeft in hoger beroep geen medisch objectieve gegevens ingebracht die aanleiding geven te twifelen aan de juistheid van dit onderdeel van het medisch advies. De in hoger beroep aangeduide activiteiten zijn hiervoor onvoldoende. Aangevallen uitspraak bevestigd.

[ECLI:NL:CRVB:2017:3709](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

APV

JnB2017, 955

MK Rechtbank Amsterdam, 31-10-2017, AMS 17/3052

burgemeester van Amsterdam, verweerder.

Gemeentewet 121, 149

Wegeverkeerswet 1994 (Wvw) 2a

Algemene Plaatselijke Verordening van de gemeente Amsterdam 2008 (APV) 2.17, 2.17A

APV. Uit de door verweerder gegeven toelichting volgt dat artikel 2.17A van de APV er vooral toe strekt om baldadig gedrag, openbare dronkenschap en geluidsoverlast door geschreeuw en gejoel afkomstig van de personen op een groepsfiets, o.a. een bierfiets, te voorkomen. Geen strijd met hogere regelgeving, niet met bepalingen uit de Wvw en de Gemeentewet en evenmin met het achterliggende stelsel van wegenverkeerswetgeving.

Nu de gemeenteraad de norm mag vaststellen, mag de gemeenteraad ook verweerder aanwijzen als het bevoegde orgaan om de norm [in het Aanwijzingsbesluit] nader uit te werken.

[...] Aanwijzingsbesluit verbod groepsfietsen in Amsterdam. In dit besluit wordt op grond van artikel 2.17A van de Algemene Plaatselijke Verordening van de gemeente Amsterdam 2008 (APV) een gebied aangewezen waar het verboden is om zich met een groepsfiets te bevinden. Dit besluit treedt op 1 januari 2017 in werking.

[...] De rechtbank stelt voorop dat artikel 2.17A in hoofdstuk 2 van de APV 'Orde en veiligheid' staat en meer specifiek in paragraaf 3 'Hinderlijk gedrag'. Uit de door verweerder gegeven toelichting volgt dat artikel 2.17A van de APV er vooral toe strekt om baldadig gedrag, openbare dronkenschap en geluidsoverlast door geschreeuw en gejoel afkomstig van de personen op een groepsfiets, onder andere een bierfiets, te voorkomen. Gelet op deze motieven regelt artikel 2.17A van de APV een ander onderwerp dan de door eisers genoemde hogere regeling, namelijk de Wvw. De rechtbank is van oordeel dat voor zover de motieven zijn gelegen in de openbare orde, verweerder de bevoegdheid heeft op grond van de artikelen 149 en 121 van de Gemeentewet dit verbod vast te leggen in de APV. Voor zover aan de bepaling mede verkeersmotieven ten grondslag zijn gelegd, waaronder verkeershinder en verkeersonveilige situaties, vormt de bepaling naar het oordeel van de rechtbank een aanvulling die niet strijdig is met de Wvw. In artikel 2a van de Wvw is immers uitdrukkelijk in een aanvullende verordenende bevoegdheid van het gemeentebestuur voorzien om regels vast te stellen ten aanzien van het onderwerp waarin de Wvw voorziet.

Gelet op het voorgaande overweegt de rechtbank dat het verbod in artikel 2.17A zowel via de artikelen 149 en 121 van de Gemeentewet als via artikel 2A van de Wvw kan worden vastgelegd in de APV. De gemeenteraad heeft van deze bevoegdheid dan ook gebruik gemaakt. De rechtbank is van oordeel dat er geen strijd is met hogere regelgeving, niet met bepalingen uit de Wvw en de Gemeentewet en evenmin met het

achterliggende stelsel van wegenverkeerswetgeving. Het verbod van artikel 2.17A van de APV ziet niet op de toelating van voertuigen op de weg, zodat de artikelen 21 en 22 van de Wvw niet van toepassing zijn. Het verbod is hiermee dan ook niet strijdig. Ook is het verbod geen verkeersbesluit, zodat er ook geen strijd kan zijn met de artikelen 2 en 18 van de Wvw en 21 en 26 van Besluit Administratieve Bepalingen inzake het Wegverkeer (BABW), zoals is gesteld door eisers. Verder is het enkel noemen van strijdigheid met Europese regels, onvoldoende om een gemotiveerde inbreuk op hogere regelgeving aan te nemen.

[...] In artikel 2.17A, eerste lid, van de APV is bepaald dat verweerder het bevoegde orgaan is om wegen of weggedeelten aan te wijzen waar het verbod geldt. Dat heeft verweerder vervolgens ook gedaan middels het Aanwijzingsbesluit. Daarin is een gebied aangewezen waar het verbod geldt. Een dergelijk besluit is een concretiserend besluit van algemene strekking en ontbeert een zelfstandige rechtsnorm. De normstelling zelf staat in artikel 2.17A van de APV. Zoals de rechtbank in rechtsoverweging 2.1. al heeft vastgesteld is tussen partijen niet in geschil dat het hoogste wetgevende orgaan binnen de gemeente, de gemeenteraad, de normstelling heeft mogen vaststellen. De gemeenteraad komt immers de taak en bevoegdheid toe om met inachtneming van hogere regels, het gewenste niveau van orde en rust te bepalen en te beïnvloeden door middel van normstelling. De gemeenteraad heeft vervolgens beslist dat verweerder bevoegd is om een nader besluit te nemen in de vorm van het Aanwijzingsbesluit. Nu de gemeenteraad de norm mag vaststellen, mag de gemeenteraad ook verweerder aanwijzen als het bevoegde orgaan om de norm nader uit te werken. Deze aanwijzing past ook binnen de reikwijdte van de verantwoordelijkheid die verweerder heeft om te toe zien op de naleving van regels ten aanzien van de openbare orde. [...]

[ECLI:NL:RBAMS:2017:7934](https://eclis.nl/rbams/2017/7934)

Huisvesting

JnB2017, 956

EHRM, 06-11-2017, no. 43494/09

Vierde Protocol bij het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, tot het waarborgen van bepaalde rechten en vrijheden die niet reeds in het Verdrag en in het eerste Protocol daarbij zijn opgenomen artikel 2 lid 1

HUISVESTING. Geen schending van artikel 2 van het Vierde Protocol van het EVRM. De zaak betreft de klacht van een vrouw over woonbeperkingen in een district van Rotterdam op grond van de 'Wet bijzondere maatregelen grootstedelijke problematiek' en daaraan gerelateerde wetgeving. Haar aanvraag voor een huisvestingsvergunning in de binnenstad van Rotterdam is geweigerd, op de grond dat zij niet zes jaren voorafgaand aan de aanvraag in het gebied in Rotterdam heeft gewoond en zij geen inkomen heeft uit werk, waardoor zij niet voldoet aan de inkomenseis op grond waarvan een uitzondering zou kunnen worden gemaakt op eerstgenoemde eis. Zij klaagt dat zij aldus niet in staat is haar woonplaats vrij te kiezen.

Het Hof overweegt dat de betreffende wetgeving een aantal waarborgen kent, waaronder een verplichting voor het lokale bestuur om te zorgen voor

voldoende beschikbare huisvesting in het gebied voor personen die niet in aanmerking komen voor een huisvestingsvergunning, een systeem van periodieke herziening door de minister en het parlement, en adequate rechtsmiddelen.

Appellante heeft in een andere gemeente huisvesting gevonden. Zij heeft niet gesuggereerd dat die woning niet voldoet aan haar behoeften of op enigerlei wijze minder passend voor haar is dan de woning die zij had gehoopt te bewonen in de Tarwewijk. Het Hof concludeert daarom dat de weigering om haar een huisvestingsvergunning toe te kennen die haar in staat zou hebben gesteld om naar de woning van haar keuze in de Tarwewijk te verhuizen geen onredelijk bezwarende gevolgen heeft.

[ECLI:CE:ECHR:2017:1106JUD004349409](https://eclj.europa.eu/CE/ECHR/2017/1106JUD004349409)

[Naar inhoudsopgave](#)

Rijkswet op het Nederlandschap

JnB2017, 957

MK ABRS, 01-11-2017, 201700592/1/V6

minister van Veiligheid en Justitie.

RWN 6, 11

Besluit verkrijging en verlies Nederlandschap 31

Handleiding voor de toepassing van de Rijkswet op het Nederlandschap

NEDERLANDERSCHAP. Medeverlening Nederlandschap. Bij de indiening van zijn verzoek moet de ouder uitdrukkelijk aangeven voor welk kind of voor welke kinderen om medeverlening wordt verzocht en de personalia van de mee te naturaliseren kinderen moeten in dat verzoek worden vermeld.

Uit de Handleiding volgt dat duidelijk moet zijn voor welke kinderen om medeverlening van het Nederlandschap wordt verzocht. Bij de indiening van zijn verzoek moet de ouder uitdrukkelijk aangeven voor welk kind of voor welke kinderen om medeverlening wordt verzocht en de personalia van de mee te naturaliseren kinderen moeten in dat verzoek worden vermeld. Deze werkwijze is in overeenstemming met de wet en in het bijzonder met artikel 11, eerste lid, tweede volzin, van de RWN. Deze werkwijze past voorts binnen de systematiek van de wet, waarbij het tijdstip waarop het verzoek wordt ingediend geldt als peilmoment voor de beoordeling of aan alle voorwaarden voor inwilliging wordt voldaan. In dat verband wordt gewezen op artikel 11, tweede lid, van de RWN, dat ziet op medeverlening, en artikel 11, vierde lid, dat ziet op een zelfstandig verzoek om verlening van een minderjarige vreemdeling die niet heeft gedeeld in de verkrijging of verlening van het Nederlandschap van een ouder, waarin de voorwaarden voor inwilliging zijn neergelegd.

Anders dan de rechtbank heeft overwogen was geen sprake van een onvolledige aanvraag die naderhand door [appellante sub 2A] kon worden aangevuld. Het verzoek om medeverlening voor [kind A] had bij het verzoek tot verlening van [appellante sub 2A] moeten worden ingediend en dat heeft [appellante sub 2A] niet gedaan.

[ECLI:NL:RVS:2017:2960](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wegenverkeerswet

JnB2017, 958

MK ABRS, 01-11-2017, 201609300/1/A2

algemeen directeur van het Centraal Bureau Rijvaardigheidsbewijzen (lees: de directie van het Centraal Bureau Rijvaardigheidsbewijzen; het CBR).

Wegenverkeerswet 1994 111

Reglement rijbewijzen 97 lid 1, 103 lid 1

Regeling eisen geschiktheid 2000 2, paragraaf 10.4 van de bijlage

WEGENVERKEERSWET 1994. Gebruik Ritalin voor behandeling verschijnselen van ADHD, die samenhangen met gediagnostiseerde ziekte MS. Weigering afgifte verklaring van geschiktheid was in dit geval gelet op het bepaalde in paragraaf 10.4 van de bijlage bij de Regeling juist. Geen grond voor het oordeel dat de regelgever niet in redelijkheid heeft kunnen komen tot de Regeling eisen geschiktheid 2000.

[Weigering] [...] verklaring van geschiktheid af te geven voor het besturen van motorrijtuigen van de categorie B.

[...] De Afdeling overweegt dat uit de toelichting op de wijziging van de Regeling in 2004 (Staatscourant 2004, nr. 50, p. 15), waarbij een uitzondering voor de behandeling van ADHD is opgenomen in paragraaf 10.2.2 (thans paragraaf 10.4), blijkt dat met die paragraaf ook voor die wijziging was beoogd een absoluut verbod te stellen op deelname aan het gemotoriseerd verkeer bij gebruik van psychostimulantia en dat de opgenomen uitzondering alleen geldt voor volwassenen die aan ADHD lijden. Met de wijziging van de Regeling in 2008 geldt de opgenomen uitzondering tevens voor narcolepsie en pathologische hypersomnolentie (Staatscourant 2008, nr. 218, p. 4). Uitsluitend in die gevallen kan, indien er geen rijgevaarlijke bijwerkingen zijn, alsnog een verklaring van geschiktheid worden afgegeven. Voor andere gevallen is voormeld verbod onverkort van kracht gebleven.

Niet in geschil is dat het geneesmiddel Ritalin een psychostimulantium is. Ter zitting is vast komen te staan dat [wederpartij] dit geneesmiddel niet gebruikt voor de behandeling van ADHD, maar voor de behandeling van verschijnselen van ADHD, die samenhangen met zijn gediagnostiseerde ziekte MS. Uitgaande van deze feiten, was het besluit van het CBR om de afgifte van een verklaring van geschiktheid te weigeren gelet op het bepaalde in paragraaf 10.4 van de bijlage bij de Regeling juist. [...] Gelet op de aan de regelgever opgedragen taak om nadere regels te stellen ter uitvoering van artikel 111, vierde lid, van de Wegenverkeerswet 1994 en gelet op hetgeen hiervoor is overwogen over de motieven die aan de Regeling ten grondslag liggen, heeft de rechtbank ten onrechte geoordeeld dat deze Regeling in dit geval de onder overweging 2.5 genoemde toets [red: exceptieve toetsing] niet kan doorstaan. Er bestaat gezien de hiervoor weergegeven motieven geen grond voor het oordeel dat de regelgever niet in

redelijkheid heeft kunnen komen tot deze Regeling. De rechtbank heeft dit niet onderkend en derhalve ten onrechte de Regeling buiten toepassing gelaten. [...]

[ECLI:NL:RVS:2017:2932](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Asiel

JnB2017, 959

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 27-10-2017, NL17.8225

minister van Veiligheid en Justitie (voorheen: de staatssecretaris van Veiligheid en Justitie).

Vw 2000 29 lid 1 b

ASIEL. De rechtbank oordeelt dat, nu eiseres er niet in is geslaagd om met identificerende documenten aannemelijk te maken dat de in Italië geregistreerde geboortedatum onjuist is, verweerder er, gelet op het interstatelijk vertrouwensbeginsel, in dit geval terecht van uit heeft mogen gaan dat de registratie van de geboortedatum in die lidstaat zorgvuldig heeft plaatsgevonden en geen aanleiding heeft hoeven zien om aan haar een leeftijdsonderzoek aan te bieden.

In het bestreden besluit is door verweerder evenwel expliciet overwogen dat de verklaringen van eiseres over haar identiteit geloofwaardig worden geacht. Uit de verklaringen van eiseres in het eerste gehoor en de daarop gemaakte correcties en aanvullingen volgt dat zij heeft verklaard te zijn geboren op 1 mei 2000. Derhalve kan door verweerder niet worden volgehouden dat in het bestreden besluit de identiteit van eiseres met inachtneming van de geboortedatum, zoals die bij de Italiaanse autoriteiten is geregistreerd, wordt gevolgd. Gelet hierop is de rechtbank van oordeel dat in het bestreden besluit het volgen van de geboortedatum, zoals die bij de Italiaanse autoriteiten is geregistreerd, niet door verweerder deugdelijk is gemotiveerd. Daarbij neemt de rechtbank in aanmerking dat ter zitting de gemachtigde van verweerder heeft aangegeven dat uit paragraaf 1 van het bestreden besluit 'Onderwerp van de beschikking' blijkt dat door verweerder ten aanzien van eiseres wordt uitgegaan dat zij is geboren op 1 januari 1999. Deze geboortedatum is gebaseerd op de registratie in Italië. De omstandigheid dat de gemeente Alkmaar op basis van de eigen verantwoordelijkheid eiseres heeft geregistreerd met de door haar opgegeven geboortedatum 1 mei 2000, laat onverlet dat verweerder in tegenstelling tot de gemeente Alkmaar uitgaat van de meerderjarigheid van eiseres op basis van de in Italië geregistreerde geboortedatum. Met de ingebrachte stukken van de gemeente Alkmaar heeft eiseres dan ook naar het oordeel van de rechtbank niet de onjuistheid van de registratie in Italië aannemelijk gemaakt. Eiseres heeft verder geen stukken ter onderbouwing van haar gestelde minderjarigheid ingebracht, maar heeft zich op het standpunt gesteld dat sprake is van bewijsnood. De rechtbank is ook van oordeel dat het beroep op bewijsnood faalt. Daarbij neemt de

rechtbank in aanmerking dat in het ambtsbericht de minister van Buitenlandse Zaken van 28 februari 2017 inzake Eritrea (p. 21) staat dat alle Eritreeërs die ouder zijn dan achttien jaar in het bezit zijn van een identiteitskaart, zodat het voor een minderjarige Eritreeër niet mogelijk is een authentieke identiteitskaart te overleggen. Dit betekent echter nog niet dat in dit geval dient te worden geoordeeld dat sprake is van bewijsnood. Uit het Ambisig-arrest [Ambisig tegen Portugal, van 7 juli 2016, C-46/15, [ECLI:EU:C:2016:530](#)] van het HvJ-EU (rechtsoverweging 41-42) is op te maken dat geen sprake is van evenredigheid als verlangd wordt te bewijzen dat het absoluut onmogelijk is om bepaalde documenten te verkrijgen en dat als het onmogelijk is om dergelijke documenten te verkrijgen alternatief bewijs dient te worden geaccepteerd. Hoewel uit de expert-opinion van de Migration Law Clinic volgt dat de feitelijke en veilige verkrijging van bewijsdocumenten, zoals door de IND wordt vereist van Eritrese asielzoekers, verre van duidelijk is, acht de rechtbank het niet op voorhand onmogelijk dat een Eritreeër als (een begin van) bewijs van een gestelde minderjarige geboortedatum ter onderbouwing een kopie (vgl. het arrest van het EHRM in de zaak M.A. tegen Zwitserland van 18 november 2014, [ECLI:CE:ECHR:2014:1118JUD005258913](#), het origineel is immers in het bezit van haar vader of moeder) van het paspoort van één van zijn ouders inbrengt waarop hij/zij als minderjarig kind is ingeschreven.

De rechtbank oordeelt dat, nu eiseres er niet in is geslaagd om met identificerende documenten aannemelijk te maken dat de in Italië geregistreerde geboortedatum uit 1999 onjuist is, verweerder er, gelet op het interstatelijk vertrouwensbeginsel, in dit geval terecht van uit heeft mogen gaan dat de registratie van de geboortedatum in die lidstaat zorgvuldig heeft plaatsgevonden en geen aanleiding heeft hoeven zien om aan haar een leeftijdsonderzoek aan te bieden. Nu verweerder in het verweerschrift en ter zitting alsnog afdoende deugdelijk heeft gemotiveerd waarom bij de personalia van eiseres van de door de Italiaanse autoriteiten geregistreerde geboortedatum wordt uitgegaan en de verklaringen over haar identiteit voor wat betreft de hier te lande opgegeven geboortedatum dus niet geloofwaardig worden geacht, ziet de rechtbank aanleiding om de rechtsgevolgen van het besluit in zoverre met toepassing van artikel 8:72, derde lid, aanhef en onder a, Awb in stand te laten.

[ECLI:NL:RBDHA:2017:12538](#)

JnB2017, 960

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 27-10-2017, NL17.4035

minister van Veiligheid en Justitie (voorheen: de staatssecretaris van Veiligheid en Justitie).

Vw 2000 29 lid 1 b

ASIEL. De wijze waarop bij migranten die net uit zee zijn gered in de 'hotspot'-procedure direct de persoonsgegevens zijn afgenomen zonder enige rust- en voorbereidingstijd, doet afbreuk aan de betrouwbaarheid van deze geregistreerde gegevens.

Verweerder heeft bij zijn beoordeling naar het oordeel van de rechtbank ten onrechte niet betrokken dat eiser, afgaande op zijn eigen en door verweerder gevolgde verklaringen, op het moment van de registratie in Italië een zieke, verwarde drenkeling

was die net uit het water was gevist en die geen idee had hoe de registratie van zijn persoonsgegevens in Italië in zijn werk gaat. Naar het oordeel van de rechtbank bevat het rapport van AIDA concrete aanknopingspunten over de onzorgvuldige wijze waarop de persoonsgegevens door de Italiaanse autoriteiten worden afgenomen bij een hotspot-benadering van migranten die, zoals eiser, net in verwarde toestand uit het water zijn opgepikt en er slecht aan toe zijn. De rechtbank overweegt dat de wijze waarop bij migranten die net uit zee zijn gered in de 'hotspot'-procedure direct de persoonsgegevens zijn afgenomen zonder enige rust- en voorbereidingstijd afbreuk doet aan de betrouwbaarheid van deze geregistreerde gegevens. Voorts is niet gebleken dat verweerder in aanmerking heeft genomen of eiser zijn (toegekende of door hem zelf net nadat hij in verwarde toestand uit zee was opgepikt zonder feitelijk begrip van het proces op een vragenlijst verstrekte) geboortedatum in Italië kon corrigeren, maar dat hij dat niet heeft gedaan. Gelet op het vorenstaande oordeelt de rechtbank dat verweerder in het bestreden besluit niet deugdelijk het volgen van de geboortedatum, zoals die bij de Italiaanse autoriteiten is geregistreerd, heeft gemotiveerd.

[ECLI:NL:RBDHA:2017:12539](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB2017, 961

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Utrecht, 23-10-2017, NL17.10057

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Vw 2000 59 lid 1 a

VREEMDELINGENBEWARING. Zicht op uitzetting naar China binnen redelijke termijn.

De ABRvS heeft in haar uitspraak van 13 april 2015 ([ECLI:NL:RVS:2015:1305](#)) vastgesteld dat uitzetting naar China binnen een redelijke termijn is komen te ontbreken. Daarbij heeft de ABRvS onder meer overwogen dat voor het zicht op uitzetting mede bepalend is of de autoriteiten van het land van herkomst van de vreemdeling voldoende medewerking verlenen aan het verkrijgen van de voor uitzetting benodigde documenten. In dit verband heeft de ABRvS in aanmerking genomen dat ondanks de diplomatieke inspanningen van verweerder om de Chinese autoriteiten te bewegen tot afgifte van laissez passer, die inspanningen niet hadden geleid tot de afgifte daarvan en dat al geruime tijd geen presentaties plaatsvonden. Daarnaast kon verweerder geen helderheid verschaffen over de termijn waarbinnen een verandering in de houding van de Chinese autoriteiten viel te verwachten.

Verweerder heeft ter zitting toegelicht dat er van 16 oktober 2017 tot 27 oktober 2017 een delegatie uit China naar Nederland komt om een identificatiemissie uit te voeren. Uit het verhandelde ter zitting is gebleken dat het bezoek van deze delegatie met één week is verschoven en zal plaatsvinden van 23 oktober 2017 tot en met 3 november 2017. Volgens verweerder is het bezoek van deze delegatie gericht op het verkrijgen van laissez passer voor ongedocumenteerde vreemdelingen uit China. Ook eiseres zal met dit

doel aan de delegatie worden gepresenteerd. De rechtbank is gelet op deze omstandigheden van oordeel dat verweerder tenminste een reële kans moet worden gegund om voor eiseres een laissez passer te verkrijgen van de Chinese delegatie. De rechtbank verwacht daarbij wel van verweerder dat, als de identificatiemissie voor de voorgenomen uitzetting van eiseres geen concreet resultaat oplevert, hij daaruit zelf een gevolgtrekking maakt voor de haar opgelegde maatregel van bewaring. In wat eiseres aanvoert ziet de rechtbank geen aanleiding voor het oordeel dat er thans geen redelijk vooruitzicht op uitzetting naar China bestaat. Deze beroepsgrond slaagt daarom niet.
[ECLI:NL:RBDHA:2017:12340](https://ecli.nl/RBDHA:2017:12340)

JnB2017, 962

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Utrecht, 23-10-2017, NL17.10312

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, nu de minister van Veiligheid en Justitie.
Vw 2000 59 lid 1 a, 59b lid 1 b

VREEMDELINGENBEWARING. Onjuiste wettelijke grondslag. In dit geval is geen sprake van een belangenafweging, omdat de maatregel niet onrechtmatig wordt geacht nu sprake is van inhoudelijk dezelfde voorwaarden.

In de uitspraak van 24 juni 2016 ([ECLI:NL:RVS:2016:1832](https://ecli.nl/RVS:2016:1832)) heeft de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (ABRVs) geoordeeld dat er geen ruimte is voor een belangenafweging in de situatie dat een maatregel van bewaring op een onjuiste wettelijke grondslag berust. In dit geval is er echter geen sprake van een belangenafweging, omdat de maatregel niet onrechtmatig wordt geacht. Immers zijn de voorwaarden waaronder eiser op de grondslag van artikel 59, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw in bewaring kan worden gesteld, weliswaar minder streng maar inhoudelijk dezelfde als de voorwaarden waaronder eiser op de grondslag van artikel 59b, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw in bewaring kan worden gesteld. In zowel artikel 5.1a, eerste lid, gelezen in samenhang met artikel 5.1b, eerste lid, van het Vb als in artikel 5.1c, tweede lid, van het Vb wordt verwezen naar de voorwaarde dat ten minste twee van de gronden bedoeld in artikel 5.1b, derde en vierde lid, Vb zich voordoen. In de maatregel heeft verweerder overwogen dat de openbare orde de maatregel vordert, omdat het risico bestaat dat eiser zich aan het toezicht zal onttrekken en eiser de voorbereiding van het vertrek of de uitzettingsprocedure ontwijkt of belemmert. Verweerder heeft daaraan vijf zware en vier lichte gronden, als bedoeld in artikel 5.1b, derde en vierde lid, van het Vb, ten grondslag gelegd. Uit die niet bestreden omstandigheden blijkt dat er een risico bestaat dat eiser zich aan het toezicht zal onttrekken en dat hij de voorbereiding van het vertrek of de uitzettingsprocedure ontwijkt of belemmert. Omdat aan alle voorwaarden voor artikel 59, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw is voldaan en die voorwaarden ook zijn gemotiveerd in de maatregel van bewaring, kan naar het oordeel van de rechtbank niet worden gezegd dat de maatregel onrechtmatig is. In het enkele feit dat de maatregel formeel is opgelegd op grond van artikel 59b, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw, ziet de rechtbank daarvoor geen grond.

[ECLI:NL:RBDHA:2017:12339](https://ecli.nl/RBDHA:2017:12339)

[Naar inhoudsopgave](#)